

Σαμπικά Σουλεϊμάν

«Πρωταγωνίστρια
της ψυχής
και της καρδιάς μας
για τον πρωταγωνιστικό,
κοινωνικό της ρόλο»

Το Υπουργείο Εξωτερικών της Αμερικής βράβευσε στις 12 Μαρτίου, στο Αμερικανικό Προξενείο Θεσσαλονίκης, τη συμπατριώτισσά μας Ρομά, κάτοικο Δροσερού Ξάνθης, Σαμπικά Σουλεϊμάν, με το «Διεθνές Βραβείο Γυναίκευ Θάρρους» στην Ελλάδα, το οποίο, όπως ανέφερε ο αμερικανός πρέσβης Ντάνιελ Σπέκχαρντ, απονέμεται κάθε χρόνο με την ευκαιρία του εορτασμού της γιορτής της γυναίκας, επιλέχθηκε δε να τιμηθεί μ' αυτό η Σαμπικά Σουλεϊμάν «ως γυναίκα με σημαντική κοινωνική προσφορά κάτω από αντίξοες συνθήκες».

Απρίλιος 2009

Σω την Άνοιξη
Περιοδικό από του Παρατηρητή της Θράκης

Στην εκδήλωση, στο έργο της Σαμπικά Σουλεϊμάν αναφέρθηκε ο πρόεδρος του Πολιτιστικού Αναπτυξιακού Κέντρου Θράκης κ. Στέλιος Σκιάς και η εκδότρια του «Παρατηρητή της Θράκης» Τζένη Κατσαρή - Βαφειάδη, η οποία αφού επεσήμανε πόσο σημαντική είναι η τιμή που αποδίδεται στη Σαμπικά, όπως όλοι την αποκαλούν, τόσο για τη Θράκη, όσο και για την Ελλάδα αλλά και τον κόσμο όλο, παντού όπου υπάρχουν γυναίκες (αλλά και άνδρες) που τολμούν να βγουν μπροστά, καταλύοντας στερεότυπα που κρατούν καθηλωμένες τις κοινωνίες, στρεφόμενη στη Σαμπικά Σουλεϊμάν, κι αναφερόμενη στο έργο της, μεταξύ άλλων είπε:

«Καθοδηγητικό συναίσθημα γι' αυτόν τον σύντομο και-
ρετισμό επιτρέψτε μου να είναι ο θαυμασμός που
στηρίζεται στην αγάπη και τη φιλαλληλία, την αλληλεγγύη των
φύλων. Σε μια κοινωνία όπως αυτή της Θράκης στην οποία η
αλλαγή ως λέξη μπήκε στην καθημερινότητά
μας αργά, - γιατί οι νοοτροπίες είναι γνωστό
ότι μετασχηματίζονται αργά,- και αργά φέρ-
νει αποτελέσματα, χωρίς δόση υπερβολής,
ως κάτοικος της Θράκης θα έλεγα ότι η
Σαμπικά είναι ουσιαστικά η πρωταγωνίστρια
των δεκαετιών των αρχών του 21ου αι.
Πρωταγωνίστρια της ψυχής και της
καρδιάς μας για τον πρωταγωνιστικό,
κοινωνικό της ρόλο.

«Η χαρά της μάνας
Ρομά θα είναι
να δει τα παιδιά της
να μην πεινάνε
και να μην κρυσ-
νουν»*1

Ο πρόεδρος του Πολιτιστικού Αναπτυξιακού Κέντρου Θράκης κ. Στέλιος Σκιάς

Ο πρόξενος των ΗΠΑ στη Θεσσαλονίκη κ. Μπράιαν Χόιτ Γι

Η βραβευθείσα συμπατριώτισσά μας Σαμπικά Σουλεϊμάν με την εκδότριά μας Τζένη Κατσαρή-Βαφειάδη

Τη Σαμπικά τη γνώρισα πρώτα – πρώτα ως είδηση στα ψιλά των αθηναϊκών εφημερίδων και σε μονόλεπτα δελτία ειδήσεων των αθηναϊκών καναλιών, τα οποία ανακοίνωσαν τη βράβεισή της από τον πρόεδρο της δημοκρατίας.

Μετά, κι αφού προσπέρασα την έκπληξη, την αναζήτησα και βρέθηκα στον τόπο δράσης της, σ' ένα χώρο, αυτόν του πολιτιστικού συλλόγου Δροσερού «Ελπίδα», όπου 25 παιδάκια στο νηπιαγωγείο του, μας υποδέχτηκαν εμμέσως, με τα τραγούδια και τα παιχνίδια τους. Κι εκεί συνάντησα και τη Σαμπικά. Και μαγεύτηκα... Για την αλήθεια της και τους καημούς της... Για το θάρρος της...

Μαγεύτηκα, κι ας έχουν δει τόσα και τόσα τα μάτια μου. Γιατί δεν συναντάς πολλούς ανθρώπους να ξέρουν τι θέλουν, ανθρώπους που να μπαίνουν μπροστά και να θέλουν να αλλάξουν τη μοίρα τους... Ό,τι βρήκαν και ό,τι τους είπαν ότι είναι η μοίρα τους. Μια γυναίκα μαγική, με καθαρό βλέμμα και κυριολεκτικά ελληνικά, με περηφάνια και τόσο δύναμη που μου έδινε την εντύπωση, κατά τη διάρκεια της συνομιλίας μας, ότι σήκωνε τον οικισμό της, το χωριό της στην παλάμη της και τον έκανε ορατό... Ορατό σ' όλη τη Θράκη...

Έναν οικισμό που υπήρχε και δεν υπήρχε πριν, κι η Σαμπικά μόνη της, βλέποντας και παρατηρώντας, μικρό παιδί – εργάτρια σ' όλη την Ελλάδα, κατάλαβε ότι ο κόσμος δεν είναι όπως της έμαθε η γιαγιά της κι η μάνα της...

«Στον οικισμό είχαμε άντρες για να κάνουν αυτό που πήγα εγώ να κάνω, αλλά δεν το έπραξαν, ίσως γιατί δεν είχαν τη δική μας τύχη να είναι ενωμένοι. Εμείς οι γυναίκες ήμασταν ενωμένες. Αυτό όμως τελικά πιστεύω ότι δεν είναι τύχη. Είναι αποτέλεσμα χρόνιας αγανάκτησης, πίκρας για όλα αυτά τα χρόνια που κρατούσαμε το πρόβλημα μέσα μας και δεν το βγάζαμε προς τα έξω»^{*2}

■ Κατάλαβε πρώτα - πρώτα ότι τα παιδιά πρέπει να πηγαίνουν σχολείο και ότι αυτό είναι δικαίωμα για όλους τους ανθρώπους.

■ Δεύτερον, παρατηρώντας και πάλι και βλέποντας άλλες γυναίκες αλλού, έμαθε ότι οι γυναίκες δεν είναι μόνο ν' ακούει και να υποτάσσονται, αλλά μπορούν κουβεντιάζοντας να πείσουν ότι τα προβλήματα της ζωής οφείλουν να τ' αντιμετωπίζουν μαζί άνδρες και γυναίκες.

■ Τρίτον, κατάλαβε ότι όταν σε μια κοινωνία δεν κουνιέται τίποτα, τότε το ποιος θα μπει μπροστά γυναίκα ή άντρας δεν έχει σημασία... Σημασία έχει ποιος έχει το θάρρος, την τόλμη, την πίστη ότι τα πράγματα θα πρέπει ν' αλλάξουν...

■ Τέταρτον, η Σαμπικά κατάλαβε πολύ νωρίς ότι τον αντίπαλο, όπου κι αν είναι, τον πολεμάς με τα δικά του όπλα στα μέρη του... Μια νεαρή Ρομά έσκυψε έτσι στην ψυχή της κι από την

αγκαλιά του Νικιάτ και της μάνας της, έμαθε τι είναι σύλλογος, καταστατικό, δημοτικό συμβούλιο, υπόμνημα αιτημάτων, μελέτες και ξεκίνησε...

«Από την ανεργία ξεκινά το μεγαλύτερο πρόβλημα, γιατί αν είμαι άνεργος χτυπάω, μεθώ και το πρόβλημα εξαπλώνεται σε όλη την οικογένεια»^{*3}

Όχι μόνη, γιατί ήξερε ότι μόνος δεν μπορεί κανένας... Μαζί με τις ομόφυλές της τις γυναίκες του Δροσερού, πρόταγμα τη ζωή των παιδιών τους, και προστάρισα την ταυτότητα της μάνας.

Η Σαμπικά Σουλεϊμάν που μέσα σ' όλη αυτή τη διαδρομή έμαθε κι έμαθε κι έμαθε...

Για την οργάνωση του ελληνικού κράτους, την αξία της διεκδίκησης, τις αντιθέσεις, τον ανταγωνισμό, τους ανθρώπους που μάχονται στιδήποτε καινούριο πάει να γεννηθεί, τους «φύλακες» που θέλουν να μας επιβάλλουν να γυρίσουμε πίσω...

Κύριε πρέσβη, Κύριε πρόξενε, Κύριε Χόιτ Μπράιαν Γι, η βράβευση της Σαμπικά Σουλεϊμάν με το Διεθνές Βραβείο Γυναικείου Θάρρους στην Ελλάδα θα αποδίδει αξία στο βραβείο σας – επιτρέψτε μου να πω ό,τι πιστεύω –, για χρόνια...

^{*1,2,3} Από τη συνέντευξη της Σαμπικά Σουλεϊμάν, στον «Παρατηρητή της Θράκης», 9/4/2008